

[Grethe Philip.]

at vi må sætte nogle mennesker i gang med at gennemløbe problemerne og komme med forslag til en bedre løsning. Blandt disse problemer vil jeg gerne pege særligt på følgende:

Der tiltrænges en koordinering af de mange bestemmelser rundt om i vor sociallovgivning om midlertidig eller varig understøttelse i tilfælde af nedsat arbejdsevne. I øjeblikket er ydelserne bygget op efter forskellige principper og ydes med forskellige beløb alt efter trangens opståen og årsag, medens det må være betydeligt rimeligere, i alt fald som en principiel ordning, at give samme hjælp ved samme trang, uafhængigt af hvordan trangene fremkommer. At der så desuden bør være en vis mulighed for i de enkelte individuelle tilfælde at yde en vis supplerende hjælp, skal jeg blot tilføje for en ordens skyld. En sådan koordinering vil også kunne bane vejen for megen forenkling af administrationen, men i øvrigt synes tilrettelæggelsen af administrationen af vort trykkesystem set som en helhed at trænge til en grundig analysering.

Administrationen er som bekendt både for syge- og arbejdsløshedsforsikringens vedkommende opbygget på grundlag af et meget stort antal lokale og faglige kasser. Det har sin historiske forklaring, og jeg er ganske klar over, at der er mange, der nidkært våger over, at dette system fortsætter. Men står fordelene — for jeg tvivler da ikke om, at der også er fordele ved de mange små enheder — i noget rimeligt forhold til ulemperne? Er det virkelig rationelt i vore dage, eller kan dette system ikke ligefrem være en hindring for en smidighed, der ellers ville være ønskelig? Vi skal vel også i øvrigt på dette område indstille os på, at vi lever og fremover fortsat vil indrette os på at leve i et samfund med høj beskæftigelse. Derfor må vi heller ikke binde unødigt megen arbejdskraft ved administrationen af vort sociale trykkesystem.

Det var måske også på tide at se på, om finansieringen af vore sociale ydelser helt er i overensstemmelse med vor tids tanker om rimelighed og retfærdighed. Jeg skal blot fremdrage et enkelt forhold til illustration. Det ærede medlem hr. Poul

Sørensen har allerede lige berørt det, men jeg synes også, jeg gerne vil trække det frem. Det er tilfældet med arbejdsmanden, der jo lønmæssigt er placeret på de nedre dele af stigen, og som betaler et meget højt beløb i præmie til arbejdsløshedsforsikringen. Fra et rent forsikringsmæssigt synspunkt og ud fra en risikoberegning er det vel logisk nok, men er det socialt rimeligt i et velfærdssamfund? Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var inde på, at der måske dermed sker et brud på solidaritetsprincippet. Jeg ved ikke, om det ærede medlem tænkte på solidariteten mellem arbejderne indbyrdes; jeg synes, det kan være rimeligt at udvide det til at gælde solidaritet inden for hele befolkningen.

I øvrigt er det vel også tænkeligt, at man ved en omlægning af finansieringen af de enkelte ydelser kunne spare adskilligt i administrationsomkostninger.

Også koordineringen af vore regler om bidrag og tilskud til familier med børn synes at trænge til at blive set lidt mere efter i sømmene. Den højtærede socialminister var inde på dette spørgsmål, og jeg tror givetvis, der dér er nogle ting, vi skal se nærmere på. For at undgå enhver misforståelse vil jeg understrege, at mit parti anser støtte til familier med børn for et overordentlig vigtigt led i vor sociallovgivning, men spørgsmålet er, om støtten fra de forskellige kanaler koordineres tilstrækkeligt, og om hjælpen tilfalder de rigtige med de rette beløb.

Endelig vil jeg pege på, at der er behov for en generel undersøgelse af, om vort trykkesystem i tilstrækkelig grad opfanger og støtter de grupper i samfundet, der har behov for det. Vort samfund ændrer sig med stor hast — det gælder både aldersfordeling og erhvervsfordeling — og heraf opstår der en række nye sociale behov. Vi har netop i denne samling haft en række lovforslag til behandling med særligt sigte på at yde støtte til vore gamle, og vi har netop i dag vedtaget et lovforslag om omsorg for de gamle — en lovgivning, der efter min mening vil betyde et væsentligt fremskridt. Men det må ikke betragtes som en slutsten; der er stadig store opgaver at løse, før vi har klaret vort plejehjemsproblem. Vil f. eks. kommunerne og de private selvejende institutioner vise tilstrækkeligt initiativ til at